

Geçmişin İzleri 3

— kul mehmet · 13 Temmuz 2024

Geçmişin İzleri-3-

Ahmet, gözlerinde hafif bir pişmanlıkla, “Hem annenle aramda hem de seninle aramda bir seçim yapmak zorundaydım. Ve ben korkaklıkla sırrımı sakladım kaçtım sizlerden, Mustafa komşumuzdu. Aradan yıllar geçti, artık bunu öğrenme zamanı geldi, ben senin gerçek baban değilim, gerçek baban Mustafa’dır.”

Elif o an yıkıldı, yere düştü ve uzun süre baygın kaldı. Gözlerini açtığında baba diye bildiği ama yıllarca babalık yapmasa da baba bildiği Ahmet yanındaydı. Gözlerinde akan yaşlarla Elif.

“Annem bunu sana ve bana nasıl yapabildi?”

“Annene sordum...”

“Babam yaşıyor mu?”

“Geçen yıl öldü, o da seni kızı olarak bilmiyordu...”

Aşağıya deniz kenarına indi, yalnız kalmak istiyordu. Elinde annesinin gülümseyen fotoğrafı vardı.

Parçalayarak denize attı. Rüzgâr, denizin üzerindeki dalgaları kışkırtıyordu. Sahildeki kum tanecikleri ayaklarının altında hışırdarak dağılıyordu. Oysa içindeki fırtına, dışarıdan hiçbir iz bırakmıyordu.

Annesinin kendisine ve babasına yapmış olduğu ihanet, kalbinin en derin köşesine işlemişti. Artık orada annesine karşı bir şefkat izi kalmamıştı. Orada duran sevgi, artık gerçek değildi. Deniz kıyısında oturdu.

Gözleri, ufkun sonsuzluğunda kayboluyordu. Her dalga, onun içindeki acıyı daha da derinleştiriyordu.

Annesiyle ve babasından ayrı geçen günleri acı dolu anılar, şimdi sadece bir yorgun gülümsemeyle

hatırlıyordu. Oysa o annesine ait gülümseme, bir zamanlar dünyasını aydınlatmıştı. Artık her şey dünyası kum tanecikleri gibi, her şey parçalanmıştı. İhanetin soğuk rüzgârları, onu derinden sarsmıştı. Gözyaşları, yanaklarından süzülüyordu. Deniz, onun acısına ortak oluyordu. Belki de deniz, onun gözyaşlarını taşıyarak sonsuzluğa, sonsuza yürüyerek giden annesine bir tokat olarak götürüyordu.

Sessizce odasında oturuyordu. Gece olmuş, pencereden içeri sızan ay ışığı tozlu rafları arasında kalmış anılarını canlandırıyor. Her defasında anıların kapısını kapatsa da kendiliğinden açılıyor. Ay sadece geceyi aydınlatıyor, kendi yüzünü, odasını ve duvarları değil. O raflarda unutulmuş bir kitap ve bir piyano notaları defteri gibi sessizce duruyordu. Anıların odasında yeni bir kapı arıyordu, bulamıyor, çıkamıyordu içinde. Bir damla gözyaşı düştü yere, yanağından süzülerek. Belki de bu akan gözyaşı içindeki anıları silecek, yeni bir şarkıyla yüreğinin içinde çalınmaya başlayacaktı. Belki de aşkın notaları, rüyalarında ihaneti içinde taşımadan ona eşlik edecekti.

Mehmet Aluç

Devam edecek inşallah